

Sygn. akt V KK 523/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **J. J.**

ukaranego za czyn z art. 140 k.w. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 grudnia 2020 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w K.

z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. akt II W (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze
i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w K. do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

J. J. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 7.10.2019 r. ok. godz. 21:45 w K. na ul. M. będąc w stanie nietrzeźwości leżał na chodniku czym dopuścił się nieobyczajnego wybryku tj. o wykroczenie z art. 140 k.w.

2. w dniu 9.10.2019 r. ok. godz. 17:20 w K. na ul. M. leżał na chodniku w stanie nietrzeźwości czym dopuścił się nieobyczajnego wybryku tj. o wykroczenie z art. 140 k.w.
3. w dniu 9.10.2019 r. ok. godz. 17:20 w K. na ul. M. używał słów nieprzyzwoitych w miejscu publicznym tj. o wykroczenie z art. 141 k.w.
4. w dniu 9.10.2019 r. ok. godz. 17:20 w K. na ul. R. w szpitalu używał słów nieprzyzwoitych tj. o wykroczenie z art. 141 k.w.

Wyrokiem nakazowym z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. akt II W (...), Sąd Rejonowy w K.:

1. uznał obwinionego J. J. za winnego popełnienia czynów opisanych w części wstępnej wyroku, stanowiących wykroczenia z art. 140 k.w. oraz z art. 141 k.w. i wymierzył mu za nie na podstawie art. 140 k.w. przy zast. art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 24 § 1 k.w. karę grzywny w kwocie 2000 (dwóch tysięcy) złotych,
2. na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. i § 2 oraz § 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.12.2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych oraz na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych opłatę w kwocie 200 (dwieście) złotych.

Od prawomocnego wyroku nakazowego kasację, na korzyść obwinionego, wywiódł Prokurator Generalny, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 140 k.w. oraz art. 9 § 2 k.w., polegające na orzeczeniu wobec obwinionego J. J., na podstawie wymienionych przepisów w zw. z art. 24 § 1 k.w. za popełnienie czterech wykroczeń, wyczerpujących znamiona art. 140 k.w. i art. 141 k.w. jednej kary grzywny w kwocie 2.000 (dwóch tysięcy) złotych mimo, że na mocy art. 140 k.w. kara grzywny może być wymierzona w wysokości do 1.500 (tysiąca pięciuset) złotych.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna.

Zgodnie z art. 9 § 2 k.w., jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów. Wykroczenie z art. 140 k.w. zagrożone jest karą aresztu, ograniczenia wolności, grzywny do 1500 złotych albo karą nagany, a wykroczenie z art. 141 k.w. karą ograniczenia wolności, grzywny do 1500 złotych albo karą nagany.

Z treści powołanych regulacji wynika zatem, że wymierzając J. J. za wszystkie przypisane mu wykroczenia, na podstawie art. 140 k.w., łącznie jedną karę grzywny sąd mógł ją orzec w wysokości nieprzekraczającej 1500 zł. Taka jest bowiem górna granica kary grzywny, jaką można orzec za wykroczenie o znamionach określonych w powołanym przepisie. Przepis art. 9 § 2 k.w. wyraźnie wskazuje natomiast, że w przypadku jednoczesnego orzekania za dwa lub więcej wykroczeń, wymierzona za nie łącznie jedna kara musi mieścić się w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę. Orzeczona przez sąd zaskarżonym wyrokiem nakazowym kara grzywny, w wysokości 2000 zł, ewidentnie więc tę granicę przekraczała. W tej sytuacji nie może budzić wątpliwości, że przy jej wymierzaniu sąd rażąco naruszył przepisy art. 140 k.w. oraz art. 9 § 2 k.w., a uchybienie to miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uznał kasację za oczywiście zasadną i orzekł o jej uwzględnieniu, na posiedzeniu bez udziału stron, w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

Konsekwencją uznania kasacji za oczywiście zasadną musiało być uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania. Rozważając ponownie kwestię wymiaru kary sąd powinien pamiętać zarówno o tym, by orzec ją zgodnie z obowiązującymi przepisami, jak i o tym, że uchylenie rozstrzygnięcia w tym przedmiocie, zawartego w poprzednio wydanym wyroku nakazowym, nastąpiło w wyniku uwzględnienia kasacji wywiedzionej na korzyść obwinionego.

Uchylenie wyroku nakazowego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze spowodowało jednocześnie upadek zawartego w tym orzeczeniu rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania. O kosztach tych sąd meriti rozstrzygnie finalnie w orzeczeniu kończącym postępowanie (art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 121 § 1 k.p.w.).

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.